

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8CoP/119/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7221205579
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miloš Greguš
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7221205579.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miloša Greguša a členov senátu JUDr. Agnesy Hricovej a JUDr. Denisy Novotnej Mlinárčikovej vo veci starostlivosti súdu o maloletú D. D. nar. XX.X.XXXX zastúpenú kolíznym opatrovníkom Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Košice dieťaťa rodičov: matky H. D. nar. X.XX.XXXX bývajúcej v Y. na K. námestí č. XX zastúpenej JUDr. Martinom Kožiakom advokátom so sídlom advokátskej kancelárie v Košiciach na Murgašovej ulici č. 3 a otca N. W. nar. XX.XX.XXXX bývajúceho v M. na S. ulici č. X v konaní o návrhu matky na zvýšenie výživného o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 19P/81/2021 - 109 zo dňa 11.1.2022 takto

rozhodol:

P o t v d z u j e rozsudok.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. zmenil rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 45P/145/2012 zo dňa 1.3.2013 tak, že zvýšil vyživovaciu povinnosť otca na mal. Viktoriu zo sumy 30 Eur na sumu 150 Eur od 27.7.2021 do budúca, ktorú zaviazal otca uhrádzať matke vždy do 15. dňa v mesiaci vopred. Výrokom II. zaviazal otca dlžné výživné za obdobie od 27.7.2021 do 31.1.2022 v celkovej sume 740 Eur zaplatiť matke do 90 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že od poslednej úpravy výživného došlo ku kvalifikovanej zmene pomerov na strane účastníkov konania. Naposledy bol rozsah vyživovacej povinnosti otca voči maloletej upravený pred 8 rokmi, kedy bolo výživné znížené zo sumy 99,58 Eur na sumu 30 Eur. V tom čase bola mal. D.iačkou prvého ročníka ZŠ, v čase rozhodovania súdu prvej inštancie študovala v prvom ročníku na gymnáziu. Otec bol v čase posledného rozhodnutia súdu nezamestnaný, aktuálne opäť pracuje v oblasti stavebníctva, naďalej však na dohodu. Z evidencie uchádzačov o zamestnanie bol vyradený z dôvodov na jeho strane. Zanikla mu vyživovacia povinnosť v sume 50 Eur voči plnoletej dcére Y.. Matka rovnako ako v čase predchádzajúceho rozhodnutia súdu pracuje ako predavačka, jej príjem sa zvýšil o 100 Eur, má ďalšiu vyživovaciu povinnosť voči mal. dcére J.. Otec uviedol, že sa riadne nezamestná, pretože má viaceré exekúcie, ktoré ale bližšie nešpecifikoval. Potvrdil, že je zdravý a podieľa sa na starostlivosti o 17 ročnú dcéru svojej družky prakticky od jej narodenia. Dlhodobu nezmenil predmet svojej práce, už v čase rozvodu pracoval v oblasti stavebníctva a v priebehu rokov mal niekoľkokrát živnosť, niekoľkokrát bol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, naposledy bol vyradený z dôvodu prekročenia povoleného rozsahu pracovnej činnosti. Súd prvej inštancie akceptoval jeho konštatovanie, že práca v stavebníctve je sezóna práca a závisí od počtu objednávok. Mal za to, že vzhľadom k tomu, že v tejto oblasti pracuje kontinuálne, je povinný prispôsobiť svoje hospodárenie zákonnej vyživovacej povinnosti. Uviedol, že nemožno akceptovať úmyselné zamestnávanie sa otca len na dohodu o pracovnej činnosti, v snahe vyhnúť sa exekúciám. Konštatoval, že v zmysle zákonných pravidiel pre posúdenie okolností

relevantných pre určenie výživného má vyživovacia povinnosť voči maloletému dieťaťu prednosť pred ostatnými výdavkami rodiča. Otec sám uviedol, že jeho čistý mesačný príjem je priemerne 600 Eur. Jeho vyživovacia povinnosť voči plnoletej dcére Y. zanikla, čo je rovnako relevantné pre posúdenie možnosti zvýšiť rozsah jeho vyživovacej povinnosti. Súd prvej inštancie konštatoval, že pri rozhodovaní o zvýšení výživného nemožno akceptovať skutočnosť, že otec sa takmer 16 rokov podieľa na vyživovacej povinnosti na dcéru svojej priateľky, s ktorou žije v spoločnej domácnosti a voči ktorej nemá vyživovaciu povinnosť, zatiaľ čo na vlastnú dcéru D., voči ktorej má zákonnú vyživovaciu povinnosť, platí výživné len v sume 30 Eur, aj to nepravidelne, čo predstavuje 1 Euro na deň. Rovnako nemožno akceptovať skutočnosť, že sú voči otcovi vedené exekúcie, pretože výživné na maloleté dieťa je prednostnou zákonnou pohľadávkou. Zdôraznil, že matka sa od rozvodu podieľa na vyživovacej povinnosti voči mal. D. nielen peňažne, ale aj osobnou starostlivosťou a poskytovaním vecných plnení. Matka vyčíslila výdavky na maloletú ako výdavky prevažne bežného charakteru, nad rámec bežných výdavkov jej vznikajú výdavky najmä na nákup okuliarov a v súvislosti so špecifikami gymnaziálneho štúdia. Na strane matky došlo k zvýšeniu príjmu o 100 Eur. Vznik ďalšej vyživovacej povinnosti na strane matky súd prvej inštancie nepovažoval za právne relevantný pre zvýšenie výživného na staršiu dcéru. Na námietku otca, že manžel matky má podstatne vyšší príjem ako on, čo by mal súd podľa jeho názoru zohľadniť v otázke zvýšenia výživného, aj keď podľa vyjadrenia matky príjem jej manžela sa zvýšil od posledného rozhodovania súdu o 300 Eur, súd prvej inštancie zdôraznil, že manžel matky nemá voči mal. D. vyživovaciu povinnosť, no má vyživovaciu povinnosť voči vlastnej dcére, ktorá skutočnosť preto nespôsobilá relevantnú zmenu pomerov na strane matky. Uviedol, že mal. D. bola aktuálne študentkou prvého ročníka gymnázia. S ohľadom na jej vek a spôsob štúdia nemožno považovať za dostatočné výživné v sume 30 Eur mesačne, avšak ani otcom navrhovanú sumu 70 Eur mesačne, takého výživné nemôže pokryť ani elementárne výdavky na maloletú. Zdôraznil, že už v čase rozvodu manželstva v roku 2008, kedy mala mal. D. 2 roky považoval za primerané výživné v sume 99 Eur, pričom argumenty otca o jeho majetkových pomeroch sa de facto nezmenili a sú viac menej rovnaké (nestabilita a sezónnosť práce v stavebníctve). Súd prvej inštancie zdôraznil, že matka síce navrhla zvýšenie výživného na sumu 140 Eur mesačne, v uvedenom type konania však súd nie je viazaný návrhom účastníkov konania a rozhoduje s dôrazom na záujem maloletého dieťaťa. Vychádzajúc z uvedených skutočností za aplikácie citovaných ust. Zákona o rodine, s dôrazom na aplikáciu princípu potenciality príjmu na strane otca a odôvodnené potreby maloletej, súd prvej inštancie považoval za primerané všetkým okolnostiam zvýšenie výživného na sumu 150 Eur mesačne. Vzhľadom k skutočnosti, že rozhodoval o výživnom za obdobie od podania návrhu, t.j. od 27.7.2021 do budúca, násobkom rozdielu medzi zvýšeným a pôvodným výživným za obdobie od 27.7.2021 do 31.1.2022 vypočítal otcovi dlžné výživné v sume 740 Eur. V súlade s ustanovením § 232 CSP predložil aj bez návrhu zákonnú 3 dňovú lehotu na zaplatenie dlžného výživného na dobu 90 dní, zohľadňujúc v tom čase aktuálnu pandemickú situáciu, ako aj majetkové pomery otca. O trovách konania rozhodol podľa § 52 CMP.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie otec z dôvodu, že jeho mesačný príjem mu neumožňuje plniť si vyživovaciu povinnosť v takej výške, ako bol zaviazaný súdom prvej inštancie. Namietal, že súd prvej inštancie nebral do úvahy jeho aktuálny príjem, pričom vyhladky lepšieho zamestnania do budúca nemá. Uvedomuje si, že mal. D. ako žiačka strednej školy má zvýšené náklady na uspokojovanie svojich potrieb, ale matka mu bráni v kontakte s ňou, preto nevie ani posúdiť, či je výživné ktoré platí, použité v jej prospech. Poukázal aj na to, že práca v stavebníctve má sezónny charakter, aktuálne nikde riadne nepracuje pre opatrenia proti Covid-19 a zlému počasiu. Domnieva sa, že súd prvej inštancie nezohľadnil jeho možnosti a skutočnosť, že je nemajetný. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť v celom rozsahu a návrh na zvýšenie výživného zamietnuť.

4. Matka vo vyjadrení k odvolaniu otca uviedla, že odvolacie dôvody považuje za nedôvodné, nemajúce oporu v skutkovom a právnom stave, pričom smerujú proti oprávneným záujmom maloletého dieťaťa. Zdôraznila, že otec opätovne poukazuje na skutočnosti, s ktorými sa súd prvej inštancie náležite vysporiadal a svoje rozhodnutie riadne a vyčerpávajúco odôvodnil. Má za to, že súdom určené výživné v sume 150 Eur mesačne zodpovedá odôvodneným potrebám mal. D. ako stredoškolskej študentky a rovnako zodpovedá možnostiam, schopnostiam a zárobkovým pomerom otca, ktorý podľa jeho slov mesačne zarába 600 Eur, k tomu má príležitostné odmeny. Má za to, že otcom uvádzané nestretávanie sa s mal. D. nemá žiadnu relevanciu pre plnenie si jeho vyživovacej povinnosti. Dodala, že ona mu nijako nebráni v stretávaní sa s dcérou, naopak, ak sa chce stretávať s maloletou, práve z jeho strany musí byť vyvinutá iniciatíva a ústretové kroky voči dcére. Za absurdné považuje jeho tvrdenie, že pre

nestretávanie sa s dcérou nevie posúdiť, či výživné, ktoré na maloletú platí (30 Eur) je vôbec použité v jej prospech. Navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

5. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu otca zotrval na svojich ústnych aj písomných vyjadreniach. Uviedol, že konajúci súd vo svojom rozhodnutí prihliadol na všetky okolnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, pokiaľ sa závažnejším spôsobom prejavili v pomeroch účastníkov v porovnaní s pomermi v čase vyhlásenia pôvodného rozsudku. Taktiež prihliadol na schopnosti otca, jeho faktické príjmy, ale i na jeho možnosti, teda na to, čo je objektívne možné, aby zarobil s ohľadom na jeho vek, zdravotný stav, kvalifikáciu, odbornosť, nadanie, vedomosť, zručnosti, pracovné skúsenosti i situáciu na trhu práce. Zdôraznil, že výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov, pričom pri skúmaní možností, schopností a majetkových pomerov povinného rodiča nemá súd brať do úvahy tie výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť. Má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v záujme maloletého dieťaťa.

6. Konania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých sa prejednávajú a rozhodujú podľa zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (CMP).

7. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (CSP), ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Podľa § 121 CMP rozsudky o úprave výkonu rodičovských práv a povinností a výžive maloletých a o priznaní, obmedzení alebo o pozbavení rodičovských práv a povinností alebo o pozastavení ich výkonu možno zmeniť alebo zrušiť aj bez návrhu, ak sa zmenia pomery.

9. Podľa § 40 CMP, súd môže prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac, než čoho sa domáhajú, aj vtedy, ak sa konanie mohlo začať aj bez návrhu.

10. Podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

11. Podľa § 78 ods. 3 Zákona o rodine pri zmene pomerov sa vždy prihliadne na vývoj životných nákladov.

12. Podľa § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je 3 dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

13. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

15. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 65 a § 66 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení Zákona o rodine a zákonne vo veci rozhodol, pričom starostlivo prihliadal na všetky podstatné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci konania, preto je odôvodnenie rozsudku presvedčivé a s jeho závermi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje.

16. V zmysle ustanovenia § 78 ods. 1 Zákona o rodine hmotnoprávnou podmienkou toho, aby súd mohol o veci opakovane rozhodnúť je zmena pomerov. Zmena pomerov môže byť odôvodnená buď subjektívne (okolnosťami na strane povinného, resp. oprávneného) alebo objektívne (vývojom životných nákladov). Rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 45P/145/2012 zo dňa 1.3.2013 právoplatným dňa 3.4.2013, súd znížil vyživovaciu povinnosť otca na mal. D. zo sumy 99,58 Eur na sumu 30 Eur mesačne od 4.6.2012 do budúca. Otec v tom čase bol nezamestnaný, živil sa príležitostnými prácami

ako stavebný robotník, býval u svojej matky v rodinnom dome spolu so svojou družkou a jej dcérou, mal ďalšiu vyživovaciu povinnosť voči dcére Y.. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie naďalej vykonával rôzne stavebné práce, priemerne zarobil 600 Eur mesačne, naďalej žil v spoločnej domácnosti so svojou družkou a jej 17 ročnou dcérou, s výchovou a výživou ktorej jej pomáhal. U otca teda výraznejšia zmena pomerov oproti predchádzajúcemu obdobiu nenastala, avšak zanikla mu vyživovacia povinnosť na dcéru Y.. Odvolací súd konštatuje, že z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie správne zistil, že podstatná zmena pomerov nastala predovšetkým u mal. D., ktorá v čase pôvodného rozhodnutia mala 7 rokov a navštevovala prvý ročník ZŠ, v čase rozhodovania súdu prvej inštancie mala 16 rokov a navštevovala prvý ročník gymnázia. Matka vyčíslila nevyhnutné mesačné náklady na mal. D. na sumu 278 Eur bez pomerných nákladov na bývanie. Zmena pomerov nastala aj u matky, v čase predchádzajúcej úpravy bola zamestnaná a zarábala 534 Eur mesačne, v čase rozhodovania súdu prvej inštancie zarábala 680 Eur mesačne v čistom, žila so svojim manželom, ich dcérou J. nar. XX.X.XXXX a mal. D.. Vyššie uvedením bola dostatočne preukázaná zmena pomerov účastníkov najmä u mal. D., aby mohlo byť opätovne rozhodnuté o zmene výšky vyživovacej povinnosti. Je nesporné, že táto je staršia o 8 rokov a postúpila v štúdiu v školskom systéme o dva stupne. V tomto prípade mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav, použil správne ustanovenia Zákona o rodine a správne ich aplikoval na zistený skutočný stav.

17. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd poznamenáva, že konajúci súd sa vysporiadal s námietkami otca uplatnenými v odvolaní a dodáva, že pri rozhodovaní o výživnom sa použijú zásady citované v ustanovení § 62 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine, z ktorých vyplýva, že kritériami určovania rozsahu výživného sú pri odôvodnených potrebách dieťaťa aj možnosti, schopnosti a majetkové pomery rodičov. Pri určovaní konkrétneho rozsahu výživného je preto potrebné vychádzať predovšetkým z toho, aká peňažná suma mesačne je potrebná na úhradu odôvodnených potrieb dieťaťa, pričom medzi tieto potreby patria výživa vo vlastnom zmysle slova, hmotné potreby ako sú šatstvo, bielizeň, náklady na bývanie, ako aj potreby súvisiace s rozširovaním a prehľbovaním vzdelania dieťaťa, rozvojom jeho záujmov na budúce povolanie, kultúrne, športové a rekreačné potreby, t.j. všetky nevyhnutné potreby, ktoré vyžaduje život kultúrneho človeka v súčasnosti. Miera týchto potrieb je odstupňovaná a závisí predovšetkým od veku dieťaťa, jeho zdravotného stavu, pričom ak to možnosti a schopnosti rodičov dovoľujú má výživné zabezpečovať primeraný podiel na výhodách, ktoré dovoľujú možnosti rodičov. Odôvodnené potreby detí v rovnakom veku a na rovnakom stupni školskej dochádzky sú spravidla rovnaké, pokiaľ nie sú v určitom konkrétnom prípade zvýšené v dôsledku zhoršeného zdravotného stavu, finančne náročnej záujmovej alebo športovej činnosti, prípadne ak rozumové schopnosti dieťaťa odôvodňujú nadštandardné vzdelanie dieťaťa, pričom ide o všeobecne známu skutočnosť, ktorú nie je potrebné osobitne dokazovať. Dokazovať je potrebné len nadštandardné výdavky, resp. potreby dieťaťa, ktoré vybočujú z rámca potrieb iných detí v rovnakom veku. Pri určovaní rozsahu vyživovacej povinnosti je súd povinný prihliadať aj na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Na strane povinných rodičov dieťaťa súd zisťuje ich reálne príjmy, celkové majetkové pomery, nevyhnutné životné náklady a prihliada aj na ich ďalšie zákonné vyživovacie povinnosti. Ustanovenie § 62 ods. 2 Zákona o rodine stanovuje, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov, preto ak je životná úroveň rodičov vysoká, je v záujme dieťaťa, aby sa na tejto úrovni podieľalo a malo z nich úžitok aj v budúcnosti. Výška výživného preto môže byť v takomto prípade určená tak, aby zodpovedala aj zvýšeným potrebám dieťaťa. Je však potrebné mať na pamäti, že miera týchto potrieb je ovplyvňovaná schopnosťami a možnosťami povinného rodiča a jeho životným štandardom. V prípade, ak sú schopnosti a možnosti rodiča obmedzené, je potrebné mať za to, že odôvodnenými potrebami sú len bežné potreby dieťaťa, ktoré nepresahujú obvyklú základnú mieru všetkých nevyhnutných potrieb nutných pre život kultúrneho človeka. Odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie dôsledne vyhodnotil odôvodnené potreby mal. D. a zistil okolnosti rozhodujúce pre posúdenie schopností, možností a majetkových pomerov otca aj matky.

18. Matka podaním návrhom žiadala zvýšiť výživné zo sumy 30 Eur od 27.7.2021 na sumu 140 Eur mesačne. Súd prvej inštancie v súlade s § 40 CMP zvýšil výživné na mal. D. na 150 Eur mesačne od 27.7.2021, t.j. od podania návrhu do budúca. Odvolací súd po dôslednom porovnaní pomerov účastníkov v čase predchádzajúcej úpravy výživného so súčasnými pomermi dospel k rovnakému názoru ako súd prvej inštancie, že zvýšené výživné zodpovedá potrebám maloletej a nezistil okolnosti na strane otca, ktoré by odôvodňovali určenie výživného nižšou sumou. Nestotožnil sa s námietkou otca, že nemôže platiť vyššie výživné, lebo v čase vyhlásenia rozsudku nikde riadne nepracoval, pracoval len ako pomocný robotník, pretože v zmysle § 62 ods. 1 Zákona o rodine každý rodič je povinný usmerňovať

svoje životné aktivity tak, aby plnenie vyživovacej povinnosti k deťom nebolo ohrozené. Sám uviedol, že zamestnať sa na trvalý pracovný pomer nemôže (nechce), lebo má exekúcie. Ak poukazuje na to, že práce v stavebníctve majú sezónny charakter, ničím nepreukázal, že sa nemôže zamestnať v inom sektore. Mal. D. za tieto skutočnosti nemôžu znášať následky. Neobstojí ani jeho námietka, že si nevedel nájsť prácu pre Covid-19, pretože riadne nepracoval ani pred vypuknutím pandémie a žiadnym dôkazom nepreukázal, že by si aktívnym spôsobom prácu hľadal. Odvolací súd ohľadne povinnosti rodičov prispievať na výživu svojich detí konštatuje, že žiaden účinný zákon v Slovenskej republike nezakotvuje povinnosť pracovať. Nezakotvuje ani právo, resp. povinnosť pracovať v odbore, v ktorom je osoba vyučená. Zákon o rodine však výslovne zakotvuje povinnosť rodiča živiť svoje dieťa (§ 62 ods. 1), takže nemôže obstať argumentácia, podľa ktorej ak rodič nepracuje, pretože sa nevie umiestniť na trhu práce vo svojom odbore alebo na pozícii adekvátnej svojím predstavám, nie je schopný plniť svoju vyživovaciu povinnosť buď vôbec alebo v doterajšej miere. Pre určenie výšky vyživovacej povinnosti nie je vôbec smerodajné, koľko si rodič prácou (podnikaním alebo inou zárobkovou činnosťou) zarobí, alebo či vôbec pracuje. Oveľa väčšiu výpovednú hodnotu má zistenie jeho potenciálnej životnej úrovne. Jedným z faktorov, ktoré pri určovaní miery životnej úrovne môže súd vziať do úvahy, je zistenie a vyčíslenie mesačných nákladov povinného rodiča. V tomto prípade otec v konaní uviedol, že jeho mesačný náklad za podnájom je 450 Eur, za mobilný telefón 20 Eur, za Magio a internet 36 Eur. Od predchádzajúceho rozhodnutia mu ubudla vyživovacia povinnosť na dcéru Y. v sume 50 Eur a dobrovoľne sa podieľa na výchove a výžive partnerkinej 17 ročnej dcéry. Odvolací súd posúdením všetkých relevantných skutočností vo vzťahu k predmetu konania dospel k záveru, že zvýšenie výživného súdom prvej inštancie je vzhľadom na citované ustanovenia v odôvodnení napadnutého rozsudku a z nich vyplývajúce zásady primerané a korešpondujúce skutočnému stavu zisteného súdom prvej inštancie a poznamenáva, že zvýšené výživné 150 Eur mesačne (5 Eur denne) zohľadňuje iba nepatrnú časť nevyhnutných potrieb mal. D. a je nepochybné, že práve matka dopĺňa zdroj jej výživy na hranicu prospešnú a nevyhnutnú pre jej všestranný rozvoj, čo fakticky znamená, že podiel matky na výživnom je porovnateľný s podielom otca, pretože o dcéru sa osobne stará a dobrovoľne si voči nej plní vyživovaciu povinnosť v rozsahu svojich schopností. Vo vzťahu k ďalším odvolacím námietkam odvolací súd poukazuje na ust. § 62 ods. 1 Zákona o rodine, ktorý plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom považuje za ich prvoradú povinnosť, ako aj na ods. 5 citovaného zákonného ustanovenia, v ktorom je výslovne uvedené, že výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Na základe uvedeného sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že je v možnostiach a schopnostiach otca plniť si vyživovaciu povinnosť v rozsahu určenom rozsudkom súdu prvej inštancie.

19. Pri preskúvaní dlžného výživného odvolací súd uvádza, že vzhľadom na určenie správnej sumy mesačného výživného 150 Eur od 27.7.2021 do konca mesiaca, v ktorom bol vyhlásený napadnutý rozsudok, t.j. do 31.1.2022 bolo dlžné výživné súdom prvej inštancie vypočítané matematicky presne a preto odvolací súd naň odkazuje. K odkladu splatnosti dlžného výživného do 90 dní od právoplatnosti rozsudku odvolací súd uvádza, že ust. § 232 ods. 3 CSP z ktorého vyplýva, že určenie dlhšej ako trojdňovej lehoty na plnenie umožňuje súdu, aby sám nezávisle na návrh účastníkov konania zväžil, či je povolenie takejto výhody vhodné so zreteľom na pomery toho, komu sa povinnosť ukladá, na výšku prisúdeného nároku alebo na iné okolnosti prípadu a zároveň či neprimerane neznevýhodní povinného oproti oprávnenému. Zvláštnu pozornosť je potrebné venovať povoleniu výhody povinnému v prípade výživného pre dieťa, ktoré nie je schopné samé sa živiť a okrem iného je prednostnou pohľadávkou so zreteľom na naliehavosť potreby, ktorej výživné slúži. Súd je povinný prihliadnuť aj na postoj povinného k plneniu, ako aj na to, či povolenie takejto výhody nebude mať ťaživý dopad na oprávneného, prípadne či je možné od neho spravodlivo žiadať strpenie plnenia v dlhšej ako zákonnej lehote. Odvolací súd vzhľadom k povahe prejednávanej veci (výživné na mal. dieťa), priznanému nároku, dĺžke rozhodovania o návrhu (od 27.7.2021), s prihliadnutím na v tom čase pretrvávajúcu pandemickú situáciu a majetkové pomery otca považoval rovnako ako súd prvej inštancie za spravodlivé predĺžiť lehotu splatnosti dlžného výživného, aby si otec mohol postupne vytvárať úspory na úhradu dlžného výživného.

20. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie rozhodol správne o zvýšení výživného, o dlžnom výživnom ako aj o spôsobe jeho zaplatenia, odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a na zdôraznenie jeho správnosti doplnil vyššie uvedené dôvody v súlade s § 387 ods. 2 CSP.

21. Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 vety druhej CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 a nasl. CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľ fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).